

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

VĚRA HALOVÁ

Rádi bychom vám představili příběh 65 leté paní věry Halové. Ta byla dlouhá léta ředitelkou liptálské základní školy.

Na první pohled vypadá její příběh obyčejně, ale nenechte se mýlit.

Naše vyprávění začíná v srpnu 1968.

Tehdy se 15 letá slečna věra vydala do nedaletkého města vsetína.

Je těžké si v dnešní době představit, čím vším si musel člověk projít kvůli jedním kalhotám.

Věra Halová

Tak jsem poprvé v životě si našetřila, maminka mně přidala a já jsem si chtěla jít koupit manšestráky, protože je měli přivézt.

Takže v 7 hodin na vsetín, vystát si frontu a koupit manšestráky. Na to jsem se těšila prostě dny, týdny.

To však netušila, co se stane.

Věra Halová

A toho dne maminka mě přišla sice vzbudit, jak mně slíbila, ale řekla mně, že nikam nepojedu, protože možná bude válka. A to vím, že jsem začala brečet a brečela jsem durch celý den i další dny, až mě naši dávali nějaké tablety na uklidnění.

válka nakonec nebyla, ale obrovské utrpení lidí ano. Takzvaný "komunismus s lidskou tváří" byl pro mnohé lidi naděje na svobodný život.

Ten byl však zadupán do země 21. srpna 1968, kdy vojska varšavské smlouvy obsadila Československo.

Tohle datum se vrylo do paměti spoustě lidí. Ať už byli ve velkém městě nebo jen v malé vesnici. Někteří lidé byli opravdu stateční. Uchylovali se k ilegálním, avšak hrdinským věcem jako je přepisování zakázaných knih.

Věra Halová

Když jsem byla na vysoké škole, tak jsem se dostala ke knížkám z edice Petlice a sedím večer, opravovala jsem sešity a najednou slyším z Hlasu Ameriky, že ve Znojmě, tuším, že to bylo ve Znojmě, byla zavřena učitelka, která přepisovala knihy a dostala za to dva roky vězení, přesto, že měla, já nevím, dvouleté dítě. A to sem se začala bát. A to sem ty knížky všecky vzala, do krabice, a naházela jsem je pod uhlí. To jsem fakt měla strach, protože to jsem měla malé děti.

V dnešní době, kdy nikdo neomezuje naši svobodu, se dá jen těžko představit, že bychom museli být ostražití na to, co říkáme a to dokonce i doma, bez hrozících trestů. Avšak pro lidi žijící za minulého režimu tohle byl denní chléb.

Věra Halová

Lidé se mezi sebou bavili nahlas jenom tehdy, když si vykládali vtipy nebo když se bavili o práci. A jakmile přišla řeč na nějakou politiku nebo na něco takového, tak si začali šeptat. A třeba v autobuse to neexistovalo, aby se probíraly takovéto témata. A když se bavili mezi sebou kdekoliv, tak oni i skoro doma šeptali. A vždycky na závěr toho šeptání jsem zaslechla větu: „Co po něm bys chtěl, vždyť je to komunista.“

Ale vzpomínám si, že vždycky mně bylo kladeno na srdce, to co se doma řekne, nesmíš říct nikde jinde.

Bohužel se o okupaci z roku 1968 a událostech po ní málo mluví. Je důležité, aby se na tyto události nikdy nezapomnělo a historie se nemusela opakovat.